Ч. 4. Субота 19 (6) січня 1907. Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — З угорского сойму. — Подиї в Росиї. — Конференция француских єпископів.

Рада державна на вчерашнім засіданю ухвалила по довгій дискусиї реформу промислового закона в другім і третім читаню з увзглядненєм змін, які поробила в тім законі палата панів. Відтак слідували внесеня і інтерпеляциї. Віцепрезидент др. Кайзер повідомив, що на дневнім порядку нинішного засіданя стоїть дальша дискусия над законом о торговли вином, почім імовірно прийдуть під наради пильні внесеня о законах урядничих і конґруї. Засіданє скінчило ся о годині $5^3/_4$ вечером.

В палаті послів угорского сойму вела ся дальша дискусия над буджетом міністерства просьвіти. Пос. Банфі домагав ся удержавленя народних і віроісповідних середних шкіл. Міністер просьвіти спротивив ся тому законови. Справа міністра судівництва Польонія чим раз більше замотує ся. Противники Польонія хотять єго за всяку ціну повалити, єго-ж приклонники в сторонництві независимости хотять усунути противників Польонія з партиї независимих. В найблизших днях прийде між членами сторонництва до борби. Позавчера явив ся Польоній в клюбовім льокали сторонництва независимости. Єго приклонники устроїли єму овацию і заявили, що будуть єго аж до кінця боронити. Польоній подякував за ті докази симпатиї і висказав надію, що удасть ся єму виказати свою невинність. Розправу над буджетом міністерства судівництва розпічне Польоній великою бесідою, в котрій згадає про напасти на єго особу.

В росийскім буджеті на р. 1907 установлено загальну суму звичайних і надзвичайних видатків кругло на 2 міліярди рублів. Буджет може бути затверджений аж з кінцем першого півроку, тому рада міністрів затвердила тимчасовий кредит на час від 1 січня до 1 цьвітня в сумі 643 міліонів рублів. З суми двох міліярдів припадає (кругло в міліонах руб.): міністерство двору 16, на найвисші державні інституциї 6, на синод 29, на міністерство внутрішних справ 135, фінансів 369, заграничних справ 6, просьвіти 44, будови доріг 474, торговлі і промислу 31, рільництва 37, війни 380, маринарки 104, а на виділ державного кредиту 379. — З Петербурга доносять до „Daily Telegr.", що поліция, щоби з'ідентифікувати страчених або убитих терористів, наміряє консервувати їх голови в алькоголи. Терористи перебувають тепер в околици Петербурга і одержують потрібні інформациї, а коли надійде відповідна пора, являють ся в місті і сейчас виконують замах. Тому дуже тяжко викрити звязи, які їх лучать з спільниками. Поліция думає, що заговори укладають ся в Швайцариї.

Француcкі єпископи з'їхали ся в Парижи на конференцию, на котрій радять над тим, яке становище мають займити супротив правительства. По довших нарадах порішено видати письмо до всіх вірних у Франциї, а друге до заграничних єпископів, особливо австрийских, котрі француcкому єпископатови переслали слова симпатиї. Єпископи переслали папі письмо з поздоровленєм і подякою за опіку.

Новинки.

Львів, дня 18-го січня 1907

— **Іменованя.** Міністерство справедливости в порозуміню з міністерством справ внутрішних увільнило радника суду краєвого, Володимира Лучкевича від функциї першого заступника предсідателя при суді мировім для заведеня обезпечень робітників від нещасливих пригод у Львові, а на єго місце іменував радника суду краєвого, Йосифа Вайховича, першим заступником предсідателя при повисшім суді мировім.

---

4)

Пан Лєкок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Лєкок шукав собі хліба у всіх званях приступних для людий, що відбили ся від свого стану, від своєї кляси, а котрих длятого називають деклясованими. Невдячні званя! В Парижи є сотки тисячів деклясованих.

Байдуже! Він брав ся енерґічно до діла. Давав лекциї і відписував акти для адвокатів; був кольпортером, збирачем анонсів, аґентом асекурацийним...

Наконець дістав посаду у астронома, славного барона Мозера. Мусів через цілий день переписувати обчисленя, причім від чисел єму аж голова завертала ся, а за то діставав місячно сто франків. З того міг вже від біди жити.

Але єго взяла ся була велика знеохота. По пяти роках був все ще на тім самім становищи. Єго брала злість, коли погадав собі на всі розвіяні надії, на надаремні обіцянки і ті упокореня, які притерпів. Минувшість була сумна, теперішність майже незносна, будучність готова була стати страшною.

Засуджений на безнастанну нужду, старав ся він бодай в мріях втечи від опротивілої дійстности. Коли по ослаблюючій нерви роботі сидів сам один в своїй комнаті і єго мучили тисячні похотіня молодости, тоді роздумував він над способом, як би то можна відразу, через ніч, стати богачем. І коли єму таке крутило ся по голові, відкрив він в собі якусь особенну силу винаходу, так сказати би інстинкт злого. Найсьміліші крадежі, котрі вславлюєно або якo незвичайно сьміло виконані, були в єго очах лиш визначною партолиною. І він говорив сам до себе: „ба, як би я хотів!" А тоді вишукував він і знаходив дивні комбінациї, при котрих успіх і безкарність були математично певні. То стало ся було у него небавком манією. Дійшло було до того, що той незвичайно честний чоловік не робив вже нічого лиш виконував в гадках найстрашніші злочини. Наконець таки сам того налякав ся. Треба лиш було, щоби настала така хвиля, в котрій би він забув ся а він від гадки приступив би був до діла, від теориї до практики.

Як то буває у всіх, котрих вхопить ся якась дурійка, так само було також і у него: дивні гадки, що крутились єму по голові, мусіли раз вийти на верх. Одного дня не міг вже здержати ся, щоби не вияснити астрономови того пляну, який він придумав і виготовив а при помочи котрого можна би в Льондоні або Парижи згорнути до кишені яких пять до шістьсот тисячів франків. Два листи і одна телеґрама а штука була би готова. До того ще було би неможливо, щоби штука не удала ся, та й не треба би побоювати ся підозріня.

Астроном аж счудував ся. Але коли добре собі розважив, подумав собі, що то було би трохи необачно держати при собі такого винахідливого секретаря. Длятого заплатив єму на другий день за цілий місяць і відправив єго, сказавши до него:

— Коли хтось має таку здібність, як ви, то може стати або великим злодієм або славним поліцистом. Вибирайте!

Лєкок відійшов зовсім змішаний, але замітка астронома не позістала без успіху. Таки дійстно, подумав він собі, чому не послухати доброї ради?

Відразу до поліциї він не мав зовсім. Нераз навіть подивляв сю таінственну силу, котрої кермуюча воля знаходить ся при улици Єрусалимскій а котрої руки знаходять ся всюди, котрої не видко і не чути, а котра мимо того сама все видить і все чує.

Єго вабила гадка, що зможе бути знарядом сего маленького провидіня. Знаходив в тім вигляд на пожиточне і честне з'ужиткованє тої здібности, якою природа єго обдарувала, вигляд на житє повне зворушень і пристрастних борб, повних нечуваних пригод і видів остаточний конець всего: свою славу. Коротко сказавши, знайшов своє зване.

Та й дійстно, завдяки поручаючому письму барона Мозера приймили єго вже в слідуючім тиждни в префектурі і призначили яко помічного урядника до служби при поліциї безпечности.

Досить люте розчарованє ждало єго на початку єго діяльности. Він видів висліди, але не способи. Знайшов несподіванку як той наівний любитель театру, котрий перший раз піде за кулиси і побачить з близька демокрациї, що виглядають здалека так величаво. Але він мав в собі одушевляючу ревність чоловіка, котрий відчуває, що єсть на добрій дорозі. Ждав терпеливо, укривав під видом скромного чоловіка

— **З львівского університету.** Іматрикуляция студентів, що не ставили ся до іматрикуляциї в грудни с. р., відбуде ся в четвер 24 с. м. о год. 9-ій перед полуднем в авли університету. Того дня виклади в головнім університетскім будинку розпічнуть ся аж о годинї 11-ій перед полуднем.

— **Про духовну семинарию в Станиславові** доносять, що правильна наука в нїй почала ся в середу. Торжественне отворене відбуде ся пізнїйше. В семинариї перебувае поки що 19 питомців, а кількох ще прийде по зложеню іспитів. Ректором семинариї е о. єромонах Єроним Ломницкий, а тимчасовими учителями га префектами іменовані о. др. Тит Галущиньский і о. Амврозий Редкевич.

— **Дрібні вісти.** З причини заметелї снїгової здержано знов з днем 17 с. м. аж до відкликаня рух поїздів ч. 3311; 3314 і 3316 межи Ходоровом а Тернополем. — В Підгайцях, в сю недїлю т. є. 20 с. м. о 7-ій год. вечером відограють ученики ораторию сценїчну „Ніч вифлеємска" при супроводі орхестри. Дохід призначений на бурсу селяньску в Підгайцях. — Василь Бурбан, котрий розвозив цеглу підприємця п. Фріша, вкрав 1200 цегол, продавши їх по дорозі, замість відвезти на місце достави.

— **Курс орґанїзаторів ґімнастичних і пожарничих** сокільских товариств розпічне ся в четвер дня 24 січня с. р. в львівскім „Соколї" о годинї 8 вечером і буде відбувати ся кождого понедїлка і четверга від 8 години вечером. В програму сего курсу входять крім чисто технїчних викладів і вправ також виклади про всьо — принайменше в загальних начерках — що сокільский орґанїзатор потребує знати з обему основ і законів про орґанїзацию з'окрема. Зголошеня участників — виключно членів „Сокола" — приймае ся що вечір в канцеляриї „Сокола" при ул. Рускій ч. 20 (дім „Днїстра") — *Старшина.*

— **Пожарні філїї** львівского „Сокола" завязано в Олексичах, Синевідску нижнім, Корчині шляхоцким і Лисятичах, стрийского повіта та в Рошневі, товмацкого повіта. Статути вже затвердило намістництво.

— **Нова лїнїя трамваєва.** Вчера пущено перший раз вози трамваєві на новій лїнїї трамваєвій, котра іде від школи ім. сьв. Маґдалини, через Кастелївку, ул. Крижову, Шимоновичів і 29-го падолиста до фабрики ґіпсу Франца. Нова лїнїя єсть 1970 метрів довга і має 6 пристанків та подїлена на дві секциї; одна секция іде від віденьскої каварнї до ул. Снядецких, а друга звідси аж до віллї званої „Гражина". Пристанки знаходять ся і при ул. Снядецких, ул. Набеляка, коло фабрики п. Левиньского, ул. Ісcаковича, коло віллї „Теклї" і ул. Дунина Борковского; послїдний пристанок єсть коло віллї „Ґражина". Аж до цьвітня будуть вози на сїй лїнїї курсувати що 15 мінут.

— **Дешева кухня.** Товариство „Руский жіночий кружок" в Коломиї отворило з днем 10. грудня 1906 дешеву кухню для бідної шкільної молодїжи, де за дуже малою оплатою (16 с.) або цїлком даром отримують ученики обід зложений з росолу, мяса і ярини. Признаючи конечність і хосенність такої институциї, поспішила коломийска жертволюбива інтелїґенция радо з своєю помочию, складаючи на сю цїль 352·31 К. Розуміє ся, що коломийска інтелїґенция і на дальше не буде забувати про сю новою заложену институцию; але щоби єї розвинути на більші розміри і прийти в поміч всїм бідним потребуючим ученикам без огляду на се, з якої місцевости і з якого повіту они походять, — звертае ся отсим наше товариство до своїх Впов. земляків а передсім до Впр. Отців духовних і громадских рад нашого Покутя з просьбою о ласкаву поміч на сю цїль в грошах як натураліях.

— **Нове руске товариство.** Намістництво затвердило уже статути товариства руских слуг і зарібників „Сила" у Львові, котрого цїлию єсть просьвітне піднесене руских слуг і зарібників у Львові і в краю, розбуджуване між ними солїдарности і товариского житя і несене їм материяльної помочи на случай недостачі працї, недуги або смерти. Комітет основателів повідомляе отсим усїх, котрим лежить на серцї доля сеї верстви народа, що конституючі збори сего товариства відбудуть ся дня 20. січня с. р. (в недїлю) о 5 год. по полудни в салї львівского „Сокола" (ул. Руска ч. 20, в будинку „Днїстра"), та просить Русинів, особливо львівску інтелїґенцию, щоби зволили повідомити об сїм занятих у них слуг і зарібників, з котрих не всї будуть мати нагоду читати се оповіщене. За Комітет: *В. Нагірний, Ю. Ловицкий, І. Стецїв.*

— **З Косова.** Виділ філїї „Руского Тов-а Педаґоґічного" в Косові повідомляе сим всїх мешканцїв повіту, що з днем 1 лютого 1907 отвирае в Косові і Кутах приготовляючі курси до ґімназиї, котрі тревати-муть до 15 липня 1907 і за той час приготовить ся учеників до кляси приготовляючої, а взглядно до першої, наколи ученик вже трохи з нїмецкого підготовлений. Наука на тих курсах буде уділятись безплатно, а о дешеве приміщене учеників постарае ся Виділ. Подаючи се до відомости всеї інтелїґенциї в повіті, упрашае Виділ заохочувати селян до посиланя на ті курси своїх дїтий. Зголошеня просить ся слати на руки пп. Івана Устияновича, учителя в Косові і Андрія Яворского, управителя школи в Кутах Старих. — Яворский, голова, А. Домбровский, секретар.

— **Розбишацтво у Львові.** Львівскі злодії беруть собі очевидно приміри з розбишаків у Львові. Оногдашна крадїж у директора банку п. Теренкочого, о котрій ми вже доносили, була, як тепер показуе ся, таки справдешним розбоєм, бо злодії не лиш на улици настрашили револьвером тих, що за ними гонили. Арештовані злодії Лянґ і Бандрівский уложили були вже згори плян розбою і виконали его, о скілько то їм удало ся. Они підглянули хвилю, коли в помешканю п. Теренкочого не було нїкого і не зважаючи на то, що то не була ще пізна пора і що на подвірю стояла кухарка, отворили витрихом двері і розпочали рабунок. Коли кухарка увійшла до помешканя, заступив їй Бандрівский дорогу і змірившись до неї револьвером, крикнув: „Скоро лиш рушиш ся або крикнеш, згинеш на місцї!" В очах кухарки забирали розбишаки срібло, а відтак відгрожуючись заєдно револьвером, вийшли з помешканя. Аж тодї кухарка, отворивши вікно, наробила крику, а люди на улици збігли ся на поміч та пустились за розбишаками в погоню.

— **Що значить культура,** найліпшим хиба на то доказом полуднева часть острова Сахаліну, котра від часу послїдної війни российско-японьскої знаходить ся в руках Японців. Российскі ґазети доносять, що в тім короткім часї змінила ся та часть Сахаліна до непізнаня; з дикої пустари зачинае перетворювати ся в добре загосподарену кольонїю, котра дае доходи. Доси осїло на острові около 15 тисячів Японцїв. З давної дрантивої оселї Корсаковск зробило ся тепер порядне місточко зі школами, почтою, телеґрафом та ґазетою „Карафто-Шімпо". З Корсаковска поведено до Володимирівки зелїзницю і розпочато вступні роботи до другої зелїзници на північ. Дохід, який правительство японьске одержало з Сахаліну, виплинув поки що лиш з самого віднайму права ловлї риб і виносить около 800.000 єнів (єн мае 2 К. сот.) За российского панованя був Сахалін, як звістно, найстрашнїйшою карною кольонією а Корсаковско було єї столицею, в котрій крім криміналів і домів урядників та кількох хат давних криміналїстів не було нїчого, а правительство замість побирати великі доходи з природних богатств острова, докладало лиш величезні суми, котрі по найбільшій части тонули в кишенях ненаситних чиновників.

— **Живцем похоронений.** В селї Єгоровско тульскої ґубернії в Росиї — як доносять з Петербурга — похоронено недавно тому якогось селянина, котрий очевидно лиш

свою жадобу висунути ся наперед, спускаючись на то, що колись скорше чи пізнїйше настануть обставини, котрі покажуть его висшість.

Отже тота так дуже пожадана нагода, котрої він виглядав вже від кількох місяців, знайшла ся, як єму здавало ся, в сїй хвили в „Перчанцї". Підчас коли він висїв коло віконницї, видів в осьвітленю своеї честилюбивости дорогу успіху перед собою. Зразу було то лиш перечуте, небавком зробив ся з того здогад, відтак переконане, котре основувало ся на позитивних фактах, на фактах, котрих нїхто не запримітив, але котрі він видів і звів їх разом.

Щастє перехилило ся на его користь! Він пізнав то по тім, що видів, як Жевроль занедбував найпростїйші формальности, коли рішучим тоном заявив єму, що то потрійне убийство треба приписати якійсь з тих кровавих колотнеч, які бувають часто між волоцюгами за рогачкою.

— Про мене! — думав він собі — вір собі в то, що тобі здае ся, коли поза тим не можеш нїчого відкрити. Я тобі покажу, що моя молода теория трохи більше варта як твоя стара практика.

Байдужність інспектора могла була спонукати Лекока вести слїдство побіч него і потайком, на власний рахунок. Але так не хотїв він поступати. Повідомляючи свого начальника, заким до чого взяв ся, заслонював ся він від закиду, що єсть честилюбивим або недобрим товаришем. Отже говорив якраз тілько, щоби на случай успіху міг сказати: Прецї я вам говорив о тім — але все-таки так мало, щоби не роз'яснити темноти, яка вкривала Жевролевого духа.

Вже одержане від інспектора позволене було тріюмфом і дуже добрим знаком. Але Лекок умів той тріюмф укрити і найбайдужнїйшим тоном попросив одного із своїх товаришів, щоби з ним лишив ся. Підчас коли другі збирали ся відходити, сїв він собі на розі стола нїби то на все байдужний, що дїе ся довкола него; але притім не важив ся піднести голови з обави, щоби не зрадив своеї радости.

У внутрі нетерпеливість не давала єму спокою. Підчас коли убийник піддавав ся добровільно всему, що розпоряджено, щоби недопустити до его втечі, то треба було аж чотирох мужа, щоби вдовици Шіпен звязати руки. Она недавала ся і ревіла притім так, як би єї живцем пекли.

— Таки дїйстно не дадуть собі ради! — подумав собі Лекок.

Але они дали собі раду. Жевроль дав приказ до відходу і вийшов послїдний з комнати, сказавши глумливо „Адіє!" до своїх підвластних. Лекок не відповів. Він станув на порозі, щоби переконати ся, що патруля дїйстно відмашерувала. Аж кинуло ним, коли собі погадав, що Жевроль міг би надумати ся, набрати иншого погляду і взяти сам справу в свої руки, до чого мав повне право.

Обава его була непотрібна. Небавком не було вже чути кроків полїцаїв, та й крок вдовици Шіпен згубив ся серед нічної глуші. Не було вже нїчого чути.

Лекок верчув назад до хати. Не потребував вже скривати своеї радости, очи єму сьвітили ся. Мов би який витязь, що забрав чужий край, тупнув він ногою об землю і сказав:

— А тепер до дїла!

Глава трета.

Позаяк Жевроль позволив Лекокови вибрати собі товариша, котрий би мав разом з ним лишити ся в „Перчанцї", то він вишукав собі такого, котрого уважав за найменше інтелїґентного. Він зробив то не з обави, що буде мусїв подїлити ся з ним дзвінкою заплатою, лиш длятого, що чув потребу мати під рукою помічника, котрого би на случай потреби міг научити, що значить обовязок.

Єго товариш був то добрий чоловічисько, лїт за пятьдесять, котрий служив при кавалериї а відтак вступив до служби при префектурі полїциї. Зі свого скромного становища видїв він, як зміняло ся богато префектів, а тими злочинцями, котрих він арештував власною рукою, можна би було заповнити цїлий кримінал.

Але він при тім не став анї розумнїйший анї ревнїйший. Коли єму дано який приказ, виконав его з войсковою точностию. Коли єго зле зрозумів — велике дїло! Робив свою службу слїпо як старий кінь в кераті. Коли мав час і гроші, то пив, але все так, що був ще трохи тверезий. Колись знав, як називав ся, але вже давно забув. Єго називали лиш батьком Абсентом.

(Дальше буде).

був завмер, знаходив ся в летарґу, бо він в ночи по похороні пробудив ся був в гробі і зачав страшно кричати. Крик той почули селяни, котрі случайно переходили через кладовище. Гріб, залля того, що земля була замерзла, не був глубоко викопаний а домовина з мерцем була засипана грубою грудою, крізь котру доходив ще воздух до домовини і тому нещасливий оживши, міг ще довше жити та було его крик чути. Забобонні селяни погадали собі зараз, що то якийсь опир або великий грішник, котрому гріхи не дають в гробі спокою і вбігли до села а побудивши людий взяли ся зараз лагодити дубовий кіл, щоби ним пробити опиря та відорвати ему голову. Але на щастє знайшли ся в селі розважнійші люди, котрі порадили, щоби піти насамперед до місцевого сьвященика і просити о позволенє відкопати мерця. Сьвященик не був тому противний, але сказав, що він сам не може дати позволеня, бо се належить до власти поліцийної. А що пристава (урядника поліцийного) не було в місци, то минули тимчасом два дні. Коли другого дня вечером гріб відкопано, нещасливий очевидно вже не жив, удушив ся, але тіло его представляло страшний вид: руки і ноги мав покалічені і кровю обкипілі а пальці поломані; хотів очевидно видобути ся зпід землі, а в послідній хвили мусіло его в домовині страшно корчити і ним кидати. А що найдивнійше, то волосє тому чоловікови вже в гробі зовсім посивіло, стало біле як молоко, хоч то був чоловік ще молодий і в домовину поклали его з чорним волосєм. Так само й черти лиця змінили ся були так значно, що він виглядав зовсім так як би який старець.

— **Тяжкі зими.** Сегорічна зима належить безперечно не лиш у нас, але й в инших краях до найтяжших, які були в послідних часах, але були вже й далеко тяжші. Так роповідають старі літописці, що в 860 ім році по Хр. була так страшна зима, що ціле Середземне море було замерзло. В 1132 р. була ріка По, в північній Італії, від міста Кремони аж до свого устя покрита ледом; так само замерзла була й ціла ріка Рона у Франції так, що можна було перейти по ній на леду через цілу Францию. Студінь була така, що всюди, навіть в найліпших пивницях вино в бочках було позамерзало. В зимі 1246 р. замерзли були у Венеції ляґуни зі всіма каналами так, що творили одну велику ледову покриву, на котрій відбували ся маскові балі і санна їзда.

Як велика мусіла бути студінь в 1290 р. можна зміркувати з того, що цілий Каттеґат покрив ся був ледом, а 15 літ пізнійше, в 1305 р. можна було їхати саньми по замерзлім мори з Ґданьска до даньских островів і їх столиці. Підчас великої студени в 1334 р. замерзли були всі озера в північній Італії, а морози наробили були великої шкоди в садах цитринових та помаранчевих. В 1433 падав сніг без перерви 40 днів і ночий і мабуть ще ніколи ані перед тим ані по тім не впала була така маса снїгу. На Різдво 1493 стала ся була небувала річ — пристань в Ґенуї була зовсім замерзла а чотири роки опісля стало ся то само в Марсилії.

Тай в роках 1594, 1621 і 1638 замерзло було море коло Триесту і Венеції та инших міст на побережу Адрийского і Середземного моря. В 1658 перейшов був шведский король Кароль Х. з цілим своїм войском разом з пушками і треном по леду через малий Белт. Але найтяжша зима була з 1739 на 1740, котра тягнула ся від кінця вересня аж до кінця червня. Від студени був часами воздух так густий, що ледви можна було чути звук дзвонів, а земля так була замерзла, що в декотрих сторонах не можна було мерців ховати, бо не було способу гріб викопати. Жнива по тій зимі розпочали ся були аж з кінцем серпня і настав був неврожай а вслід за тим велика дорожня.

Телеґрами.

Відень 18 січня. Палата послів по відчитаню внесень і інтерпеляций приступила до дальшої дискусиї над законом о культурі вина.

Ню-Йорк 18 січня. З Гонолюлю доносять, що вулькан Мавна Льоа на острові Гаваї викидає ляву на віддаль пів милї.

Мадрид 18 січня. Военний корабель „Пеляйо“ відплив до Танґера.

Льондон 18 січня. Ґубернатор Ямайки телеґрафує, що доси уміщено 500 ранених в лязаретах. В місті Кінґстон допущено ся многих рабунків. Жителї зносять нещастє досить терпеливо, многі навіть оказують апатию. До дня 17 с. м. в полудне похоронено тіла 343 осіб. В порті ушкодило кілька кораблів. Ліхтарня морска завалила ся, але в'їзд до порту єсть можливий.

Софія 18 січня. Підчас отвореня народного театру прийшло до демонстраций устроєних социялїстичною молодїжию університетскою і до розрухів. Войско зробило порядок.

Петербург 18 січня. (П. А.) Начальник міста Ростова над Доном іменований начальником міста Петербурга.

Париж 18 січня. Президент Фалїєр вислав до короля Едварда телеґраму, в котрій висказує глубоке сочувство з причини катастрофи на Ямайці та симпатию для родин оставших по жертвах. Король подякував за депешу, котра его глубоко тронула.

Удіне 18 січня. Нині о 4 год. 20 мін. над раном дало ся почути в Тольмеццо (італїяньске місто, недалеко австрийскої границї) сильне землетрясенє, котре тревало кілька секунд і викликало переполох серед жителїв. З людий нїхто не згинув.

Вашинґтон 18 січня. Палата послів ухвалила закон, уповажняючий президента роздати між населенє на Ямайці средства поживи, одїж і т. п.

Запрошенє до передплати.

З Новим роком розпочало наше видавництво сїмнайцятий рік. Наші Вповажані Читателї — а єсть між ними богато таких, котрі читають „Народну Часопись“ від самого початку єї видаваня — оцінять найліпше вагу і значінє нашого видавництва. Длятого пригадуємо нашим Вп. Читателям і звертаємо ся до них з просьбою, щоби старали ся відновити передплату як найскорше так, щоби наклад можна зараз з початком нового року управильнити. Тих Вп. Читателїв, котрі хотять передплачувати „Народну Часопись“ через ц. к. Староства, просимо звертати ся як найскорше до дотичних ц. к. Староств і там складати передплату а не слухати тих, котрі може відводять від того та кажуть, що там передплати не приймають. Рівночасно звертаємо ся з просьбою і до всїх наших Вп. Читателїв, щоби старали ся приєднувати для нашої часописи нових передплатників, памятаючи на то, що тим зроблять не малу прислугу тїй части нашої суспільности, котрій потреба як найбільшої просьвіти і науки, а се можемо сьміло сказати, що нїяка з руских часописий не дає тілько і так ріжнородного материялу для науки і забави як „Народна Часопись“.

„Народна Часопись“ буде й на дальше держати ся тої самої проґрами що доси та буде попри вісти полїтичні подавати як найобширнїйший і найвсесторонніший материял до читаня, передовсім добірні повісти і оповіданя, а відтак всїлякі відомости з ріжних галузий науки, та фахові відомости з господарства, ґіґієни і виховання.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають на провінциї ц. к. Староства а у Львові аґентия дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9. Можна також присилати просто до нашої Адмінїстрациї, але тоді з пересилкою почтовою. Хто хоче відбирати в ц. к. Старостві, нехай там складає передплату.

Передплата в Аґентиї дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік	4 К	80 сот.
на пів року	2 „	40 „
на чверть року	1 „	20 „
місячно . . .	— „	40 „

Поодиноке число 2 сотики.

З почтовою пересилкою в Адмінїстрациї „Народ. Часописи“ ул. Чарнецкого ч. 12:

на цїлий рік	10 К	80 сот.
на пів року	5 „	40 „
на чверть року	2 „	70 „
місячно . . .	— „	90 „

Поодиноке число 6 сотиків.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недошада. (Телефона ч. 527).